

NÖVÉNYTANI SZAKÜLÉSEK

Összeállították: S.-Falusi Eszter, Tamás Júlia és Csontos Péter

A MAGYAR BIOLÓGIAI TÁRSASÁG BOTANIKAI SZAKOSZTÁLYÁNAK ÜLÉSE

(2021. augusztus)

Elnök: Csontos Péter; alelnök: Szerdahelyi Tibor; titkár: Bódis Judit; jegyzők: S.-Falusi Eszter és Tamás Júlia

1500. jubileumi szakülés, 2021. augusztus 23.

Duna–Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság, Budapest, XII., Költő u. 21., Jókai-kert, Pavilon

A jubileumi szakosztályülés programja 14 órakor kezdődött egy sétával a Jókai-kertben. Kézdy Pál, a DINPI általános igazgatóhelyettese vezetésével bejártuk a kert sétányait, megismer-tük nevezetességeit: Kaán Károly emléktábláját, a rózsakertet, Jókai prэшházát a Jókai emlékszóba-val, Kadarkáink kertjét, a Steindl-villát és más kultúrtörténeti emlékeit. A Steindl-villánál Kézdy Pál ismertette a park fejlesztési tervét is, ami szerint a villa bemutatóközponttá alakul majd, és vár-hatóan 2022 negyedik negyedében fogja megnyitni kapuit a látogatók előtt.

Hozzászólt: Korsós Zoltán, Zsigmond Vince, Höhn Mária és Csontos Péter.

A tényleges előadóülés 15 órakor vette kezdetét. Csontos Péter szakosztályelnök köszöntötte a jelenlévőket, külön is üdvözölve Borhidi Attila akadémikust, majd megköszönte Fűri András DINPI igazgatónak a helyszín biztosítását. Azt is megemlítette, hogy miután 2020-ban a korlátozá-sok miatt nem kerülhetett sor a jubileumi ülésre, így idén már az 1500. előadóülés megrendezésén túl a Botanikai Szakosztály 130 éves fennállását is ünnepelehetjük.

Borhidi Attila gratulált az ülés megrendezéséhez, kiemelve, hogy egy ilyen jubileumi ülés a múlt felidézésére is kiváló alkalom. Bemutatott egy nagyméretű, színes fényképet, amelyen Hor-váth Károly, Priszter Szaniszló, Sipos Emőke, Soó Rezső, Thury Zsuzsanna és jómaga volt látható, az Egyetemi Botanikus Kert (Füvészkert) maggyűjtő kirándulásán, 1966. szeptember 8-án, Pécsen. Professzor úr a kép kapcsán felidézte a Soó Rezső vezette korabeli kiszállások hangulatát.

Ezt követően Kézdy Pál a DINPI és Fűri András igazgató nevében is köszöntötte a rendez-vényt, és kiemelte, hogy a nemzeti parkok természetmegőrző munkájában nagyon fontos a tudom-ányos műhelyekben dolgozó szakemberek részvétele, ezért a DINPI is számos projektjében tá-maszkodik az egyetemeken, kutatóintézetekben és az MBT szakosztályaiban dolgozó botanikusok és zoológusok munkájára.

A Magyar Biológiai Társaság részéről Korsós Zoltán elnök mondott köszöntőt, a botaniku-soknak további sikeres munkát, a Botanikai Szakosztálynak pedig újabb 1500 előadóülést kívánt.

Pócs Tamás akadémikus egy éppen zajló afrikai expedíciójáról küldte el írásos üzenetét, ame-lyet Csontos Péter olvasott fel: „Tisztelt Botanikai Szakosztály! Mint a jelenlegi legrégebbi és egyik legöregebb tag, nagyon sok szeretettel üdvözöllek Mindannyiótokat az 1500. Ünnepi Ülés alkalmá-ból kenyai gyűjtőutamról. Pócs Tamás”.

A szakosztályelnök ez után ismertette, hogy először egy MBT-díjas előadás következik, mi-vel Szigeti Zoltánt a Magyar Biológiai Társaság 2020-ban Huzella Tivadar díjjal tüntette ki, de az ismert körülmények miatt a díj átadására és a díjazott előadására csak most nyílt alkalom. Együt-tal felkérte Bódis Judit titkárt a díjazott rövid életrajzának ismertetésére, aminek elhangzása után Korsós Zoltán elnök átadta Szigeti Zoltánnak a díjjal járó bronz emléklapketet és az oklevelet.

1. SZIGETI Zoltán: A gyomok herbicidrezisztenciájától a növényi stresszélettanon át, a kommunikációt érintve, a gyerekeknek szóló ismeretterjesztésig. (Huzella Tivadar-díjas előadás)

A következő két előadás bejelentése előtt elhangzott, hogy a Magyar Földrajzi Társaságot képviselő Mari László, és az MBT Állattani Szakosztálya nevében szóló Szinetár Csaba meghívásával a Botanikai Szakosztály vezetősége azt a hagyományt követte, amely szerint a jubileumi szakülések alkalmával a múltban is elhangzottak köszöntő előadások a társtudományok civil szervezetei részéről.

2. MARI László: Etióp mozaikok.

3. SZINETÁR Csaba: Nyolc lábbal a növények nyomában. Miért követik a pókok a növényeket?

Számos vizsgálat eredménye igazolta, hogy egyes élőhelytípusok időben és térben is ismétlődő pókegyüttesekkel rendelkeznek. A pókok közösségi vizsgálatai döntően a talajfelszíni faunára irányulnak. E fajegyüttesek esetében elsődlegesen az abiotikus tényezők vannak hatással a pókok élőhelyválasztására (pl. talajfelszíni mikroklíma). Amennyiben a növényzeten élő pókfaunát vizsgáljuk, szintén tapasztalhatjuk a pókok fajegyütteseinek jellemző ismétlődését. A szerző elsősorban örökzöld tülevelű fák, különböző kéregszerkezetű fajok törzsén, valamint a nád és a nádszálakban élő pókok esetében vizsgálta különböző módszerekkel a pókegyüttesek szerkezetét, időbeli változásait. A pókok növényeken való előfordulása aktív élőhelyválasztásuk (habitat szelekciójuk) eredménye. A növények kiválasztásában a strukturális tényezőknek van elsődleges szerepe. Bizonyos növényfajok vagy növényzettípusok előfordulása meghatározott ökológiai szituációt jelent, ilyen esetekben típusos (akár faj-faj) kötődés is jellemző lehet pók és növényfaj esetében (pl. nád). Bizonyos növényeken mesterséges környezetben (pl. városi parkokba ültetett fák) is spontán replikálódnak a fajhoz kapcsolt fajegyüttesek. Stabil és időben állandó növényi struktúrák esetében a pókok funkcionális csoportjainak kompozíciója látványosan ismétlődik. Zsákmányszerzési típusaik (guildjeik) mintázata ismétlődik. Szelényi Gusztáv tápnövényközösség fogalmának analógiájaként értelmezhetjük a lakónövény-közösséget, mely természetesen átfedésben van a tápnövényközösséggel. Számos vizsgálat igazolta, hogy a préda mennyisége csupán a pókok denzitására van hatással. A növényzet szerkezete a pókok testméret-eloszlására, illetve a pókfauna denzitására is hatással van. Növényfajok (lakónövények) helyettesíthetik egymást szűkebb és tágabb földrajzi régióban. A pókok és növények közötti kapcsolatot a korábban elsősorban tápnövények és fogyasztói kapcsolataira vonatkoztatott forráskövető, vagy úgynevezett szekvenciális evolúció eredményének tekinthetjük. A pókok sokféleségének egyik forrása maga a lakókörnyezetet jelentő növényzet, mely a rovarok változatos zsákmányszerzési módokkal való hasznosításának színtere. Az előadás a szerző mintegy négy évtizedes vizsgálatainak eredményeit mutatja be konkrét pók és növény kapcsolati példákkal.

A rendezvény félidejében tartott szünetben a vendégek állófogadáson vehettek részt, amelynek kínálatát több kedves szaktársunk házi készítésű sós és édes süteményekkel gazdagította, amiért e helyen is köszönetünket fejezzük ki.

4. ISÉPY István: Egy fejezet az ELTE Botanikus Kert történetéből. (A Fűvészkert, mint a TTK tanszéki jogú önálló egysége, 1966–2002.) Hozzászolt: Borhidi Attila

1966-ban Soó Rezső akadémikus professzor lemondott a tanszék vezetéséről, a továbbiakban csak a Botanikus Kert irányítását vállalta. Minden erejét élete nagy művének, 6 kötetes munkájának, „A magyar flóra és vegetáció rendszertani-növényföldrajzi kézikönyvé”-nek megalkotására fordította. 1969-től a Botanikus Kert vezetését Priszter Szaniszló egyetemi docensre bízta, aki ezt a feladatot nyugdíjazásáig, 1981-ig látta el. A kert vezetőinek sorában őt követte Isépy István. Priszter szervezte meg a budapesti egyetemi Botanikus Kert alapításának 200 éves jubileumi ünnepségét. A megemlékezésen a hazaiak mellett 5 külföldi kolléga is tartott előadást (NDK, NSZK, Csehszlovákia, Lengyelország). A Józsefvárosi Művelődési Klub kiállítótermében emlékkiállítás mutatta be a Botanikus

Kert 200 éves múltját. Hosszú várakozás után 1984-ben sor került az üvegházak felújítására, korszerűsítésére. A 3 kis üvegház helyén, összekapcsolva az 1893-ban épült Victoria-házzal, korszerű, új üvegház épült, amelyet már nem a hagyományos szenes, kocszos kazánok fűtöttek, hanem a Pálmaházról érkezett ide távfűtés. Az ünnepélyes megnyitó óta a Magyar Orchidea Társaság itt tartotta évente szokásos tavaszi kiállítását (1999-ig). Követte őket a Magyar Kaktuszgyűjtők Országos Egyesülete is, és néhány alkalommal a Budapesti Akvaristák Klubja is tartott bemutatót új üvegházunkban. A következő évben megújult és bővült a nagyon rossz állapotban lévő Szaporítóház, ahol a magcsere útján kertünk gyűjteménye számára érkező növények felnevelése, valamint az eladásra szánt növények gondozása folyik. Néhány évvel később ez az üvegház a jelentős mértékben gyarapodó citrus gyűjteményünk számára újabb hajóval bővült. 1986-ban hoztuk létre az orchidea, pontosabban mikroszaporító laboratóriumot, a csak steril körülmények között csíráztatható orchideák, illetve az utóbbi évektől a rovarremesztő növények különlegességeinek szaporítására.

Oktatási tevékenységünk is sokrétű volt. Az ELTE biológia szakos hallgatói számára tanítotunk kötelező tárgyakat (növényrendszertan gyakorlat és terepgyakorlat, életföldrajz előadás), és választható kurzusokat (Magyarország, ill. a magashegységek flórája és vegetációja, botanikuskeri növényismeret). Botanikai szakmai kirándulásokat vezettünk Közép-Ázsiába, Grúziába, Szibériába, a Keleti- és a Júliai-Alpokba, valamint a Keleti- és a Déli-Kárpátokba, 1972 és 2004 között összesen 16 alkalommal. A Fűvészkert a Magyar Gyula Kertészeti Szakképző Iskola állandó gyakorlati bázisa, elméleti és gyakorlati szakképzés színtere. Számukra Orlóci László szerkesztésében tanácskönyv is készült (Disznövénytermesztés I-II., 1999-2000). Az ELTE Növény szerkezettani Tanszéke, ill. a SOTE gyógyszerészképzés részére a gyakorlatokhoz rendszeresen biztosítottunk élő növényanyagot. A Kertészeti és az Állatorvosi Egyetem Növényteni Tanszéke egyetemi hallgatói évente rendszeres látogatóink voltak. Az ELTE Bárczi Gusztáv Gyakorló Általános Iskola tanulói számára gyakorlati és munkalehetőséget biztosítottunk. Az érdeklődők számára nyújtott szakvezetésekbe egyetemi hallgatókat vontunk be, részben a hallgatók által létrehozott FűvészkertÉsz Egyesület munkájának köszönhetően. Ez a tevékenység 2004-től kezdődően évente 90-100 csoport vezetését jelentette, 45 biológus és biológia tanár szakos egyetemi hallgató közreműködésével.

A Kitaibel Pál emlékére 1917-ben állított mellszobor, mely gyenge minőségű mészkőből készült, egyre siralmasabb látványt nyújtott. Ezért Egyetemünk akkori dékánja, a Kőzettani-Geokémiai Tanszék professzora – Kubovics Imre – az általa kidolgozott különleges eljárással 1987-ben elkészítette Kitaibel Pálnak a Növényrendszertani és Növényföldrajzi Tanszéken álló mellszobrának másolatát. Megolvasztott kőzetörleményből, öntési eljárással, utánózva a vulkáni működés során lejátszódó folyamatokat, ahogyan a hígan folyó láva is megszilárdul, született meg Kopits József szobrászművész alkotásának másolata.

Természetvédelmi munkánk része volt Priszter Szaniszló társszerzővel összeállított munkájában 400 hazai növényfaj védetté nyilvánításának javaslata (1975). Szakvélemény készült a Vértesi Tájvédelmi Körzet kialakításához (1976). Az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivaltól (OKTH) elnyert pályázat 1987-1990 között nyújtott támogatást veszélyeztetett hazai növényfajok (pl. *Telekia speciosa*, *Iris aphylla* subsp. *hungarica*, *Primula farinosa*, *Lamium orvala*, *Ferula sadleriana*) már korábban elkezdett és azóta is folyó szaporítási, fenntartási és visszatelepítési munkálataihoz. Tízennégy, egyenként 5 km × 6 km méretű mintanegyzet növényzetének feltérképezésével részt vettünk a Magyarország Élőhelyeinek Térképi Adatbázisa (MÉTA) elkészítésének programjában 2002 és 2004 között.

Kertünk alapító tagja az 1992-ben megalakult Magyar Arborétumok és Botanikus Kertek Szövetségének (MABOSZ), amely a szakma képviselőiben és érdekérvényesítésében nagy szerepet vállal. 1997-ben a Fűvészkert belépett a Botanical Gardens Conservation International (BGCI) nemzetközi szervezetbe. 1997-ben vészt vettünk az Európai Botanikus Kertek első konferenciáján Edinburgh-ban. 1999-ben az ELTE Botanikus Kert jelenlegi helyszínére költözésének 150. évfordulója alkalmából nemzetközi konferenciát rendezett „Botanikus kertek, mint élő múzeumok” címmel. Huszonhat előadás hangzott el: 6 a Fűvészkert, 11 a többi hazai intézmény munkatársaitól, 5 a szomszédos országok intézményeinek képviselőitől, 4 pedig az új, nálunk bemutatott botanikus kerti adat-

bázis-program (BG-BASE – botanical gardens) megalkotóitól (USA és UK). 2000-ben a kert három munkatársa részt vett a Botanical Gardens International Conservation (BGCI) I. világkongresszusán, Asheville-ben (É-Karolina, USA). Két posztert mutattunk be, Isépy István, ill. Orlóci László szerzőségével. A Fűvészkert adott helyet 2004 és 2015 között a Magyar Biológiai Társaság Botanikai Szakosztálya előadóüléseinek. A szakosztály lapja a Botanikai Közlemények. Ennek szerkesztőbizottsági tagságában bizottsági tagként, illetve mint technikai szerkesztő vagy mint társszerkesztő, a Botanikus Kert igazgatói (Priszter Szaniszló és Isépy István) közel 50 éven át (1964–2015) vettek részt.

2002 tavaszán értesültünk arról, hogy Rektorunk a Fűvészkertet kivette a Biológus Tanszékcsoportból, a TTK-ból, és közvetlenül a Rektor alá tartozó szervezeti egységek közé sorolta. Ekkor új fejezet nyílt meg Kertünk történetében.

5. VOJTKÓ András: Nyugati- vagy Keleti-Kárpátok? Meddig Pannonicum és honnan Carpatium? Az Eperjes–Tokaji-hegylánc növényföldrajzának kérdései.

Az Északi-középhegység utolsó hazai tagja kelet felé a Zempléni-hegység. Alapközete túlnyomórészt vulkanikus eredetű andezit és riolit, valamint ezek tufái. Tengersizint feletti átlagmagassága észak felé, az országhatárig fokozatosan emelkedik, és itt éri el legmagasabb pontját, a Nagy-Milicnél (893 m). A hazai középhegységek között a növényzete kiemelkedően értékes, sokrétű: délen erdőssztyepp növényzet található (amely ma már csupán gyepek formájában nyilvánul meg), míg északon zárt mezofil természetes erdőségek borítják, amelyeket helyenként hegyi rétek tarkítanak. Délről északi irányba haladva fokozatos ez az átmenet, így több gradiens is jellemzi: magassági, klimatikus, zonális növényzetbeli változás. Az egykori, történelmi Magyarország területén, a mai országhatár nélküli természeti táj neve Mátraerdő volt, benne a Börzsöny, a Mátara, a Bükk, a Gömör–Tornai-karszt és az Eperjes–Tokaji-hegylánc. Ennek a természetföldrajzi és biogeográfiai egységnek a legmagasabb pontja az Eperjes felett emelkedő Simonka (1092 m) volt, amely Tokajig mintegy 110 km hosszú, hozzátétőlegesen észak-déli irányú vonulatot alkot, és körülbelül féltávnál ma országhatár szeli ketté. Minden kétséget kizáróan az északi rész (Szalánci- és Eperjesi-hegység, a továbbiakban röviden Szalánci-hegység) és a déli terület (Zempléni-hegység) nem önálló növényföldrajzi egység, így külön-külön történő jellemzésük csak a másik rész figyelembevételével történhet, illetve még szerencsésebb, ha a teljes hegylánc egységes szemléletű leírást kap. Napjainkban a szlovák növényföldrajzi szakirodalomban a Szalánci-hegység déli része már a Pannonicum Matricum nevű egységéhez sorolt, viszont a vele érintkező Milic-csoport (a Zempléni-hegység legészakibb hazai része) a trianoni határhúzás óta a Carpatiumhoz tartozik nálunk.

Vizsgálatunk tárgya, hogy az Eperjes–Tokaji-hegylánc területén észak felé meddig húzódnak fel a pannon vegetáció és flóra elemei, illetve dél felé hogyan csökken a kárpáti-montán hatás növényzetbeli megnyilvánulása. A jellemzéshez első körben a földrajzi szakirodalom tájféldrajzi besorolását hívom segítségül, és csupán nagyjából a Fony–Regéc–Háromhuta–Sátoraljaújhely vonaltól északra eső és Eperjesig tartó területet tekintem át.

Háromhuta-hegycsoport (HU). Mély völgyek jellemzik, amelyekben montán növényzet található, a hegységperemeken erdőssztyepp vegetáció díszlik. A flóra kettős: egyrészt jellemzi az *Oreopteris*, *Pyrolaceae*, *Lycopodiophyta* fajok jelenléte, másrészt a *Stipa stenophylla*, *Pulsatilla grandis*, *Echium maculatum*, *Phlomis tuberosa* is megtalálható itt.

Zempléni-rögök (SK). Szőlőtermesztés jellemző – a szlovák Tokay. Természetes vegetációja a xerofil tölgyesek, gyertyános-tölgyesek. Flórájában pusztai növényzet dominál, mint *Stipa* spp., *Iris aphylla*, *Amygdalus nana*.

Milic (SK/HU). Eltérő a megítélése: Szlovákiából Pannonicum/Matricum, Magyarországról nézve Carpatium/Cassovicum. Vegetációja: xerofil tölgyesek, gyertyános-tölgyesek, bükkösök, de megtalálhatók száraz pusztagyeppek és sziklagyeppek is. A térségben a természetett növények a szőlő, a szelídgesztenye, a dió. Flórája kettős: *Circaea alpina*, *Clematis alpina*, *Lonicera nigra*, *Valeriana tripteris*, illetve *Stipa* spp., *Nepeta pannonica*, *Dianthus collinus*, *Cerasus fruticosa*, *Clematis recta*.

Bagota (SK). A szakirodalom szerint a Carpathicum legdélebbi területe, tölgyesekkel és bükkösökkel, a peremeken erdőssztyepp növényzettel. Flórája szegényes és kettős, a *Cardamine glanduligera* – *Cornus mas* párosával jellemezhető. A területen szőlő és dió termesztése folyik. Igazából megfelelne a Pannonicum kritériumainak is.

Makovica (SK). Vegetációja tölgyesek és bükkösök, illetve száraz melegkedvelő növényzet. Termesztett növényei a szőlő, a dió, gabonanövények. Flórája kettős és valamivel gazdagabb az előzőnél. Egyrészt előfordul a *Lonicera nigra*, *Vaccinium* spp., *Valeriana tripteris*, *Ribes alpinum*, másrészt megtalálható a *Pulsatilla grandis*, *Colutea arborescens*, *Sorbus aria*, *Quercus petraea* is. Vannak montán fajai, de nincs köztük olyan, ami ne volna meg délen.

Simonka (SK). A valódi Carpathicum területe, aminek mind a vegetációban, mind a flórában erőteljes a megnyilvánulása. Gyertyános-tölgyesek és bükkösök, reliktum lucfenyves pontszerű előfordulásával és a szubpannon gyeppek legészakabbi megjelenésével! Flórájában kárpáti fajokkal, mint az *Aconitum gracile*, *Aposeris foetida*, *Cicerbita alpina*, *Petasites kablikianus*, *Sedum fabaria*, *Telekia speciosa*. Másrészt, még a *Cornus mas*, *Spiraea media*, *Pulsatilla grandis* is megtalálható.

A Szalánci-hegység összegző jellemzésénél meg kell említeni a Zempléni-hegységtől való jelentős eltéréseket, ami igen érdekes, hiszen azt gondolhatnánk, hogy a Milic-csoporttól észak felé haladva a Magyarországon tapasztalt montán fajkészlet nő, a vegetáció kárpáti jellege erősödik, de nem ezt látjuk. Igen feltűnő a Lycopodiophyta, a Pyrolaceae fajok hiánya, a Pteridophyta (*Oreopteris*, *Phegopteris*, *Matteuccia*, *Blechnum*) alulreprezentáltsága. Alig találni *Daphne mezereum*, *Calluna*, *Gentianaceae* fajokat. Egy észak-déli transzektben statisztikailag elemezve a montán fajok előfordulását az Eperjes–Tokaji-hegylánc teljes területén, azt találjuk, hogy a legtöbb faj a Cierna hora (1073 m), Simonka (1092 m) térségében található (57 faj), majd a Szalánci-hegység országhatárig húzódó részén alig említhetők. Az újabb kiugrás dél felé a Nagy-Milic (893 m), Borsó-hegy (757 m), Gergely-hegy (783 m) sávokban jelentkezik (47/44/49 faj), majd Tokajig fokozatosan megszűnik. Amennyiben az egykori Mátraerdő keleti tagjainak montán fajsámát hasonlítjuk össze, azt találjuk, hogy az Eperjes–Tokaji-hegylánc a Bükk hegység növényeivel megegyező mértéket mutat. Részletesen, a listába vett 122 fajból az egyes területeken az alábbiakat találjuk: Mátra: 83, Heves–Borsodi-dombság: 16, Bükk 79, Gömör–Tornai-karszt: 96, Eperjes–Tokaji-hegység: 80 (ebből Zemplén: 66, Szalánci-hegység: 65).

Az előadás másik témája a Kárpátok flóraterületén belül az Eperjes–Tokaji-hegylánc keleti, vagy nyugati irányú súlypontja, hovatartozása. A szakirodalom ebben sem egységes, hiszen mást tartanak a cseh, a szlovák, a lengyel botanikusok. Hazai vonatkozása akkor van a kérdésnek, ha a kárpáti flóraterület valóban előfordul Magyarország területén, ellenkező esetben ez a kérdés nem érint minket. Amennyiben Észak-Magyarországon a mai országhatár területén a montán jellegű hegyvidékeinket a Pannonicum körzetén belül szigetekként értékeljük (Magas-Mátra, Bükk-fennsík, Milic-csoport, Központi-Zemplén), a látszólagos ellentmondások feloldhatók és a címben feltett kérdés megválaszolható.

6. MOLNÁR V. Attila: Botanika: Szeretetre méltó, vagy eltűnőben lévő tudomány?

Mindezek után a szakosztály elnöke rövid zárszavában köszönetet mondott az ülés előadóinak, továbbá minden résztvevőnek megköszönte hozzájárulását a rendezvény sikeréhez, és az ülést 18:42-kor bezárta.

Az 1500. jubileumi szakosztályülés résztvevői voltak (43 fő): Bartha Sándor, Benkőné Tim Valéria, Bódis Judit, Borhidi Attila, Böhm Éva Irén, Csontos Péter, Fráter Erzsébet, Fülöp Bence, Höhn Mária, Isépy Anett, Isépy István, Isépy Tamás, Kalapos Tibor, Kézdy Pál, Kiss Székely Zoltán, Korsós Zoltán, Kovács Zsófia, Légler Judit, Málnási Csizmadia Gábor, Mari László, Máthé Imre, Mecsnóber Melinda, Molnár Edit, Molnár V. Attila, Nagy Irén, Pacsai Bálint, Papp Mónika, Pifkó Dániel, Radó Gábor, Ragályi Péter, S.-Falusi Eszter, Salamonné Albert Éva, Schmidt Dávid, Szalai József, Szigeti Zoltán, Szinetár Borbála, Szinetár Csaba, Takács Attila, Tamás Júlia, Török Tamás, Visnovitz Tamás, Vojtkó András, Zsigmond Vince.

Fényképes melléklet az 1500. jubileumi szakosztályüléshez

A Jókai-kert Pavilon épületében gyülekeznek a jubileumi szakosztályülés résztvevői (kép: Pacsai Bálint)

Az előadások megkezdése előtt vezetett séta keretében bejártuk a Jókai-kertet (kép: Csontos Péter)

Jókai Mór borospincéjét is meglátogattuk (kép: Pacsai Bálint)

Csontos Péter megnyitja a Botanikai Szakosztály 1500. szakülését (kép: Pacsai Bálint)

Borhidi Artilla bemutatja a Fűvészkert Soó Rezső által vezetett maggyűjtő kirándulásának (1966. IX.08.) résztvevőit ábrázoló fotót (kép: Török Tamás)

Szigeti Zoltán átveszi Kórsós Zoltántól a Magyar Biológiai Társaság Huzella Tivadar-díját (kép: Pacsai Bálint)

Mari László előadásával a Magyar Földrajzi Társaság nevében köszönti a jubiláló Botanikai Szakosztályt (kép: Török Tamás)

Szinetár Csaba előadásával a Magyar Biológiai Társaság Állattani Szakosztálya nevében köszöntötte a Botanikai Szakosztályt (kép: Pacsai Bálint)

Vojtkó András a Carpathicum és a Pannonicum elhatárolásának lehetőségeit mutatta be (kép: Pacsai Bálint)

A rendezvényt záró előadásban Molnár V. Attila a botanikus szakma jelenéről és jövőjéről osztotta meg gondolatait (kép: Pacsai Bálint)